

Som nævnt under pkt. 3.2, er der bl.a. i administrationslovene inden for landbrug og fiskeri m.v. fastsat bestemmelser om strafansvar for personer, der til brug for afgørelser om betaling af afgifter eller udbetaling af ydelser i henhold til vedkommende forordning giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, for at unddrage sig eller andre betaling af afgifter eller opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre. Strafansvaret omfatter også den, der handler i strid med de vilkår, der er fastsat i en afgørelse om udbetaling af støtte eller afgiftsfrigørelse.

Sådanne særlovsbestemmelser findes imidlertid ikke på alle områder, hvor der af eller for De Europæiske Fællesskaber forvaltes budgetmidler. Som eksempel kan peges på lov bekendtgørelse nr. 318 af 18. maj 1989 med senere ændringer om tilskud til efteruddannelse inden for jordbrugserhvervene. Denne lov indeholder ikke straffebestemmelser. Muligheden for at straffe svig i forbindelse med opnåelse af tilskud beror derfor på straffelovens bestemmelser, herunder navnlig § 279 om bedrageri.

Som et andet eksempel kan nævnes lov nr. 335 af 1. maj 1996 om administration af tilskud fra Den Europæiske Socialfond. Denne lov kriminaliserer i et vist omfang adfærd i forbindelse med opnåelse af tilskud fra Den Europæiske Socialfond på urigtigt grundlag. Efter § 13, stk. 3, jf. stk. 1, kan der således straffes i tilfælde, hvor der i forbindelse med indgivelse af en ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden er afgivet urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, som er af betydning for berettigelsen af det ydede tilskud, eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget modtaget tilskud fra Socialfonden. Er der i forbindelse med indgivelse af ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden udvist svigagtigt forhold, er der ligeledes mulighed for at straffe, jf. § 13, stk. 3, jf. stk. 2. De nævnte forhold straffes efter lovens § 13, stk. 3, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Der sigtes herved bl.a. til straffelovens § 279 om bedrageri.

En model for gennemførelse af EU-svigskonventionens artikel 1 kunne være at gennemgå de allerede gældende regler i særlovgivningen og foretage de tilpasninger, som en sådan gennemgang måtte vise behov for, eventuelt suppleret med en »overbygningsbestemmelse« i straffeloven ad modum straffelovens § 289. En sådan fremgangsmåde, der vil føre til en lang række ensartede bestemmelser i særlovgivning-

gen, forekommer af lovtekniske grunde ikke hensigtsmæssig.

En anden mulighed er at gennemføre artikel 1 ved en ny, generel bestemmelse i straffeloven om EU-svig. En sådan straffelovsbestemmelse vil dog ikke overflødig gøre en gennemgang af straffebestemmelserne i særlovgivningen, idet der på et senere tidspunkt må tages stilling til, i hvilket omfang en sådan ny straffelovsbestemmelse medfører behov for tilpasning, eventuelt ophævelse, af de nugældende straffebestemmelser i særlovgivningen.

Justitsministeriet finder efter en samlet vurdering af fordele og ulemper ved de to modeller, at det vil være rigtigst, at artikel 1 i EU-svigskonventionen gennemføres ved, at der i straffeloven indsættes en ny, generel bestemmelse, som særligt tager sigte på forsætligt EU-svig. En sådan bestemmelse vil ikke blot omfatte de gældende ordninger vedrørende EU's indtægter og udgifter, men også de ordninger, der i fremtiden måtte blive indført.

Sammenfattende stilles på den baggrund forslag om, at der i straffeloven som § 289 a indsættes en bestemmelse om EU-svig.

Den foreslåede bestemmelse vil generelt indebære, at EU's finansielle interesser med hensyn til indtægter gives den samme strafferetlige beskyttelse, som gælder her i landet med hensyn til de af statens indtægter, der består i skat og - efter nærværende lovforslags § 1, nr. 7 - moms. For så vidt angår EU's udgifter (støtteordninger m.v.) indebærer forslaget, at EU-støtte undergives en strafferetlig beskyttelse, der på nogle punkter går videre end det, der gælder for nationale støtteordninger.

Justitsministeriet er således opmærksom på, at indførelse af en sådan bestemmelse bl.a. rejser spørgsmål om, hvorvidt nationale støtteordninger m.v. bør undergives en strafferetlig beskyttelse, der svarer til den, der foreslås med hensyn til EU-støtteordninger m.v. Gennemførelsen af en sådan udvidelse rejser imidlertid en række spørgsmål af principiel og praktisk karakter. Dette skyldes ikke mindst, at der er tale om så forskellige ordninger, at der ikke uden videre bør gælde det samme på f.eks. det erhvervs-mæssige og det sociale område i relation til at anvende udbetalte midler til andre formål end dem, midlerne er givet til. Justitsministeriet har derfor ikke ment at burde stille forslag herom inden for rammerne af dette lovforslag.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 8*.

Justitsministeriet vil, hvis lovforslaget vedtages, orientere samtlige ministerier om indholdet af den nye